

izražen v učinkoviti drami „Tenailles“ („klešče“). Naša narava je neprestano spreminjanje, pozaba, zaničevanje danih priseg; slučajna strast; iskanje nove bodočnosti, ker je neznana in obsodba preteklosti. Vendar se v nas nekaj upira proti temu razkrajanju, proti uničevanju naših najljubših čustev: duh, ki hlepi po večnosti, po nesmrtnosti. Stari modrijani so učili, da je duh plemenitejši od nagona, da je treba ukloniti svojo čustvenost pred zakoni, in ta nauk se je uveljavil v prosvetljeni družbi. A moderna vest dvomi o tej doktrini; ob vходу v moralo je postavila čuječo čednost: odkritosrčnost. Takó pravi Hervieujeva Irena: „Vpijem od groze, da moram hliniti to zakonsko življenje, ki ga nimava“. Z odkritostjo skuša zavedni nagon doseči višino antične verske zavesti. Saj danes nismo več prepričani, da bi bila večnost bolj božanstvena nego premena — mogoče je celo, da je edinole presnavljanje božansko.

Nekateri kritiki so zavračali „drame s tezo“, češ drama pomeni dejanje, dočim znači ideja — razumsko predstavo. Vendar se dasta obe smeri dobro spojiti, le pomislimo na Eshilove „Eumenide“, ki ponazorujejo konflikt med pravico-maščevavko in pravico-dobrohotnico, ali na „Hamleta“, kjer se pretresa prašanje, se-li moreta misel in čin sprijazniti oziroma ali se korenito izključujeta. — Hervieu je bil član akademije, njegov naslednik je vicomte François de Curel, ki je ob svojem sprejemu slavil trpko in krepko pokojnikovo umetnost. Curel, rojen 1854 v Metzu, se je poskušal brezuspešno v romanu, dočim mu je prineslo gledališče dobro ime v književnosti. Njegov jezik velja za najlepšega na francoskem odru. Saj pa avtor plemič, lastnik tvornice, milijonar — premore dovolj časa za prevdarno pisanje. Njegova dela (Fossiles, Figurante, Repas du lion, Comédie du génie itd.) kažejo pristnega črnogleda, ki vidi zgolj propad, polom, nesmisel, vendar je njih ton moški in odločen.

A. D.

René Boylesve — akademik. Mnogo „nesmrtnikov“ francoske Akademije umira zadnje mesece. Zdi se, da jih je nada na zmago držala toliko časa pokoncu. Académie française, ustanovljena l. 1634. po Richelieuju, ima 40 sedežev kakor skoro vse ostale štiri panoge Francoskega Instituta. Po pokojnem pisatelju, politiku ter učenjaku Alfredu Mézièresu (1826—1919) zasede izpraznjeni fotelj g. Bylesve, pisec romanov: Mon Amour, Leçon d' amour dans un parc itd. Govori največ o svoji domovini Toursu, in sicer v tonu, ki ga prispodablja s slikarji „intimisti“. Novi nesmrtnik je živel vedno skrit v svojem zatišju po Hugojevem navodilu: „Priatelj, skrivaj svoje življenje pa širi svojega duha!“ Zato ni mogel njegov „boter“ de Régnier ob sprejemu zabavati občinstva z dogodbicami izza slovstvenih kulis in s pikantnimi puščicami, kakor so navadne ob taki priliki in ki jih ponazoruje Balzac takole: „Gospod ponudi gospodu fotelj in mu ga naglo izpodmakne, ko se hoče vsesti vanj.“

D.

Pevsko društvo „Ljubljanski Zvon“ je meseca maja razpisalo nagrade za najboljše izvirne moške zборе. Iz glasbenikov strokovnjakov sestavljena jury je društvu poslana skladbe pregledala in prisodila nagrado 500 kron zboru „Solnce v zenitu“, nagrado 300 kron pa zboru „Kam si šla.“ Skladatelj obeh je g. Janko Ravnik, bivši kapelnik Narodnega gledališča v Ljubljani. Ostale skladbe ne odgovarjajo pogojem razpisa in se v kratkem vrnejo skladateljem.